

BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze -
Braníku*

číslo 6/2004

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

BOHOSLUŽBY: neděle 9,30 hod.

první neděle v měsíci jsou rodinné služby Boží

každou třetí neděle v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Starší dorost (10-14 let): úterý 17,00 - 19,00

Mládež: úterý 18,30 - 21,00

Biblická hodina: středa 18,00 - 19,30

Biblická výchova dětí a mladší dorost (7-10 let): čtvrtek 16,00 - 18,00

Odrost (15-17 let): čtvrtek 18,00 - 20,00

Úřední hodiny faráře PhDr. Luďka Rejchrtů:

po a pá 10,00 - 11,30

středa 17,00 - 18,00

Sborový život o prázdninách

O prázdninách se konají pouze nedělní bohoslužby

to však neznamená, že ustávají všechny sborové činnosti. Naopak, prázdniny nám umožňují žít v užším společenství, ať už na dětských táborech, při putování po souši i po vodě, na sborové dovolené.

Vraťte se zdrávi a plní síly

Kontakty na sbor

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118

147 00 Praha 4 - Braník

tel.: 244 461 037

branik@evangnet.cz

<http://branik.evangnet.cz>

účet: 135027438/0300

Tiráž

BRÁNA

X. ročník, číslo 6 - červen 2004

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník. Vychází jednou měsíčně.

Redaktorka: Růžena Černá, red. rada: J.Čierná, A.Drápal, P.Říčan, M.Bedrníková.

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo mailem na adresu mscerny@volny.cz

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

NA TITULNÍ STRÁNCE

Dveře v Kristu

Na titulní stránce je kresba Jany Wienerové z cyklu Brány:

DVEŘE V KRISTU

Jan 10,9: "Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn."

Nespasíme se sami. Potřebujeme společenství, uprostřed něhož je Pánem Kristus.

STARŠOVSTVO

Zápis ze schůze staršovstva 14. června 2004

1. Na začátku schůze staršovstva přijali **požehnání** mladé sestry a bratři, kteří povedou letošní letní tábory.

2. Hospodářské záležitosti

- Zd. Kučerová přečetla pokladní zprávu za květen - bez připomínek.

- 27.6. bude vykonána sbírka solidarity sborů, 5.9. sbírka pro Evangelickou akademii.

- J. Žilková informovala o schůzi Jeronymovy Jednoty a o sborech, které dostanou v letošním roce příspěvek.

- Staršovstvo souhlasí s příspěvkem Kč 1 000 na předprázdninovou akci branické mládeže.

3. Organizační záležitosti

- oprava nábytku bude provedena počátkem září

- nátěr kostela bude proveden od 19.7. do 21.8. Před zahájením práce je třeba odeslat zálohu na materiál Kč 60 000.

- čalouněné sedáky na lavice budou zhotoveny stejným způsobem jako je vzorek v kostele.

4. **Konfirmace** se koná v neděli 27. června. V sobotu 26.6. v 18 hod. bude zkouška konfirmandů.

5. V neděli 20.6. po bohoslužbách promluví MUDr. Rastan Asbjorn z Norska o **pastorační péči křesťanských lékařů v nemocnicích**.

6. **Zástup bratra faráře o prázdninách:** 25.7. O. Halama, 1.8. R. Nývltová, 8.8. J. Křivohlavý nebo A. Hoznauer, 15.8. J.A.Dus, 29.8. O. Halama.

4. Děti a Večeře Páně

Br. farář seznámil staršovstvo a vedoucí skupin dětí a mládeže s výsledkem řady rozhovorů staršovstva o přístupu nekonfirmovaných dětí ke stolu Páně. (celé znění je v příloze k tomuto zápisu).

5. Různé

-hra "Pilátova žena" z technických důvodů nebude provedena v našem kostele, ale 16.6. u sv. Ignáce

-Setkání křesťanů 17.-19.6.2005 v Praze - tři rodiny nabídly ubytování, o dalších akcích v našem kostele zatím neuvažujeme.

-Mailem přišly 2 nabídky (jsou na nástěnce)

-a) od žižkovského sboru na nové vydání Malého katechismu Doktora Martina Luthera

-b) od sboru ČCE Libeň na byt k pronájmu

DĚTI U STOLU PÁNĚ

Děti u stolu Páně (pokus o řešení problému)

Večeři Páně ustanovil Pán Ježíš. Všichni křesťané ji pokládají za svátost, viditelné znamení, jímž jsme ujišťováni, že jeho oběť se týká právě nás. On sám, Ukřižovaný a Vzkříšený je tu hostitelem těch, kteří mu uvěřili, křtem byli připojeni k jeho Církvi a vyznávají jej jako svého Pána.

Když stojíme u stolu Páně a přijímáme chléb a víno, slyšíme jeho slovo: "toto je moje tělo.. toto je moje krev". A tomu pokorně věříme; vždyť tajemství Kristovy přítomnosti ve Večeři Páně se vymyká každému pokusu je pochopit a zařadit do jakéhokoli věroučného systému. Z církevních dějin víme, jak snadno se ze svátosti jednoty Božího lidu stává nástroj rozdělení, jestliže nad vírou, láskou a nadějí převáží duchovní nadřazenost, samospravedlnost či církevní právo.

Tak jako se na účast při svaté Večeři nikdy nemůžeme uspokojivě připravit (máme-li pocit, že jsme " hodni", jsme tím už "diskvalifikováni" , protože se nás zmocnila pýcha), stejně tak se tato účast nedá stanovit podle data narození. Představa, že dospělý člověk je Kristu bližší než dítě, protože má víc znalostí a zkušeností, je biblicky nezdůvodnitelná. Husitská reformace naopak kladla důraz na vysluhování Večeře Páně dětem, protože Kristus právě děti k sobě zve. Dětské přijímání už od kojeneckého věku je běžné v pravosláví, v katolické církvi mohou děti přistupovat k eucharistii, když

chápe rozdíl mezi obyčejným jídlem a posvátným chlebem, tedy asi v šesti letech.

V českobratrské evangelické církvi se ujala praxe, dnes už přijímaná značně kriticky, že ke stolu Páně přistupují pokřtěné děti až po konfirmaci. Základní orientace v Bibli, katechetické minimum, seznámení se životem církve a tedy "utvrzení ve víře" (to je obsahem konfirmace) je něco velmi důležitého, o čem žádají u nás nejen čtrnáctiletí, ale o desítky let starší bratři a sestry; pociťují potřebu uceleně a utříděně seznámit se s tím, čemu věří.

A přece ani konfirmační vědomosti, ani konfirmační akt sám o sobě nemůžeme chápat jako "vstupenku" do společenství stolu Páně. Byla by totiž neplatná. V biblickém pochopení jí dává platnost jen živá víra v Ježíše Krista jako Pána a Spasitele a křest svatý. Už křtem, nikoli až konfirmací jsme připojeni k duchovnímu Tělu Kristovu, Církvi svaté a obecné.

Naše církve jako částka Kristovy Církve zná křest dospělého a křest nemluvňátka. V prvním případě je to jasné: ten, kdo při křtu vyzná svou víru, smí přistoupit ke Kristovu stolu. Jak však správně odpovědět osmiletému dítěti, které se ptá svých rodičů: "Proč nemůžu jít s vámi k Večeři Páně, kdy jste mne dali pokřtít a v Pána Ježíše věřím jako vy?" Snad tak, že má počkat šest sedm let, až bude po konfirmaci?

Pokřtěné děti v našem sboru - aspoň některé - touží po společném stolování s námi dospělými. Můžeme si pomyslet, že to je dětský vrtoch a že pro něco tak významného ještě nejsou zralé. Pak ovšem sebe pokládáme za ty, kteří už svou dospělostí stojí duchovně výš; víru dětí asi podceňujeme, zatím co Pán Ježíš ujišťuje, že jejich království nebeské. Na druhé straně se můžeme oprávněně ptát, zda ke stolu Páně s těmito dětmi nepůjdou třeba jejich kamarádi, kteří jsou s nimi - možná poprvé - v Nedělní škole a jinak nic nevědí o věcech víry. Děti přece rády napodobují. Nebude to tak i zde?

Všechny tyto otázky jsme ve staršovstvu probírali ze všech stran. A také jsme se modlili za moudrost ke správnému rozhodnutí. Máme žádat na dětech vyznání před sborem, abychom se tak "pojistili" před přílišnou samozřejmostí? Nebude to však pro dětskou psychiku nadměrný nárok, který nemáme právo vznášet? Není vyznavačským aktem vposledu už sama účast dítěte u stolu Páně? Možná, že bude k prospěchu také krátký rozhovor s farářem a kurátorem; zde může dítě - úměrně svému věku - povědět něco o svém vztahu ke Kristu, jemuž patří od svého křtu. V žádném případě však se nemusí bát žádného "duchovního kádrování", protože přece my všichni žijeme jen z milosti, jež přesahuje pochopení dítěte i dospělého.

Najde však dítě odvahu vyjádřit svůj úmysl přímo? Nebo by bylo vhodnější, aby o tom promluvílo s někým, k němuž má důvěru? Pak by snad bylo dobré, aby k rozhovoru přišli oba. A ten by mohl být třeba po rodinných službách Božích či kdykoliv jindy.

Po velmi důkladném promýšlení a vážení všech pro a proti jsme došli jednomyslně k tomuto závěru:

1. Stůl Páně je v našem sboru otevřen všem pokřtěným dětem, které věří v Ježíše Krista jako svého Pána a touží po Večeři Páně. Mohou tedy přistupovat, i když nebyly dosud konfirmovány.

2. Děti, které se chtějí poprvé účastnit vysluhování, to sdělí včas svým rodičům, učitelům Nedělní školy, či vedoucím dorostu. Společně s nimi (případně samy) o tom promluví s bratrem farářem a kurátorem.

3. Jméno dítěte, jež s námi poprvé přijímá svatou Večeři, oznámíme ve sborových ohláškách a přivítáme je.

Radujeme se z toho, že mezi hosty Kristova stolu uvidíme brzy i naše malé bratry a sestry. Velmi se na to těšíme.

Luděk Rejchrt

DOROST - BIBLICKÁ STEZKA

Soutěž Biblická stezka

V regionálním kole soutěže Biblická stezka pořádané Dorostovou unií obsadili Lukáš Drápal, Prokop Stralczyński a Markéta Hacklová 1. místo, Jakub Drápal, Tomáš Michal a Adéla Pospíšilová 2. místo.

Ve finále, které se konalo v Bělči, se umístili Katka Holá, Prokop Stralczyński a Markéta Hacklová na 7. místě.

PŘEDSTAVUJEME VÁM

Představujeme vám JFCH

Sedává v boční lavici nedaleko varhan a často přichází v klobouku. Než jsem ho před časem oslovil, musel jsem si trochu dodat odvahy - zdálo se mi, že je hodně pohroužen sám do sebe. Ale pak jsem zjistil, že máme mnoho společného (nejenom to, že i já se také občas tvářím značně nepřístupně, ale i například předlistopadového zaměstnavatele a nezřízenou konzumaci čaje). Mládeži Jana Filipa Chadímu ovšem představovat není třeba, vždyť skrze ni do Braníku přišel. Obohacením však je (a může být ještě více) i pro další věkové skupiny. Poprvé jsem si to uvědomil, když jsem v druhém běhu kursů Alfa (říkali jsme mu myslím Hovory o křesťanství) od něj slyšel, jak si čte bibli v originále. Tehdy jsem pojal úmysl s ním pro Bránu udělat rozhovor. Od úmyslu k činu uběhlo mnoho času; nějak mi pracovní závazky v uplynulém období přerůstaly přes hlavu.

Brána: *Když jsi v diskusní skupině na Hovorech o křesťanství zmínil, že čteš Písmo v originále a vyložil, jak je to užitečné, tak to bylo pro ostatní přítomné až šokující.*

Honza: Tak pozor, řecky pouze slabikuji. Měl jsem na mysli hebrejštinu. Řekl bych to tak, že doplňkově čtu Starý Zákon i v hebrejštině. Má jiný způsob myšlení, který se nedá beze zbytku překladem zachytit. Člověk tak lépe porozumí i Novému Zákonu.

Brána: *V čem třeba?*

Honza: Je ještě nutné něco vědět o židovské nauce té doby, zejména o různých farizejských školách - nejznámější z nich je Hilelova. Člověk zjistí, že řadu věcí, o kterých se běžně křesťané domnívají, že je Ježíš vyslovil první, nové nebyly - třeba slova o milování bližního a milování Hospodina. Když se do toho trochu pronikne, tak se však stanou daleko sdělnější různé detaily, kterými se Ježíšova slova odlišují od slov jiných učitelů té doby. Dobrým příkladem může být známé místo, kdy Ježíš čte v nazaretské synagoze slova z Izajáše: Duch Hospodinův jest nade mnou ..., abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy (Luk; 4,18-19). Jistě i bez znalosti dobového pozadí lze pochopit, že Ježíš sám je tím létem milostivým. Ale ta vyhrocenost jeho slov se stane daleko zřejmější, když víme, že starozákonní příkaz vracení pozemků do původního rodového vlastnictví po uplynutí padesáti let je jedinou částí zákona, na které se farizejští učenci dohodli, že ji prostě dodržovat nebudou, a to ani ne 50 let před Ježíšovým vystoupením. Důvody byly ryze ekonomické - moderními slovy řečeno, ustanovení o milostivém létu bránilo kapitalizaci Izraele.

Pochopení hebrejského způsobu myšlení dovoluje také rozpoznat, jak velice byl Izrael let Ježíšových helenizován. A to se týkalo i těch farizejů. O dvě stě let dříve veřejné přihlášení k tomuto směru - tedy vyjít na veřejnost v jejich typickém odění s trásněmi - znamenalo smrtelné nebezpečí; a pak šlo o smrt velmi zdoluhavou a bolestivou. Zdá se mi, že Ježíš volal farizeje k té jejich původní odvaze. Jakoby mu jejich současné vystupování přišlo stejně směšné, jako když se dnes někdo snaží žít z disidentských zásluh, které navíc ani osobně neměl a které si neprávem přivlastňuje.

Další příklad: Farizejové vyhlášovali, že nepoužívají římské mince. V Izraeli se používaly šekely a římské denáry vedle sebe. Římské mince ovšem z hospodářského života původní izraelskou měnu brzy vytlačily, takže se používala téměř výhradně v chrámu - proto tam musely být ty stolky penězoměnců. Když Ježíš žádá farizeje, kteří se ho ptají na daň císaři, aby mu podali peníz daně, tak je vlastně nepřímou zahanbuje - oni ten peníz u sebe mají, i když veřejně deklarují, že denáry nepoužívají.

Brána: *Honzo, tohle máš všechno vyčtené, nebo jsi to od někoho slyšel?*

Honza: To poslední mám od jednoho bratra z Církve bratrské. Jinak je to různé. Něco jsem slyšel, něco jsem si přečetl, a něco se mi stalo zřejmé přímo z četby Písma. Myslím, že člověk by měl číst bibli soustavně alespoň na dvou místech souběžně, aby se mu ty spojnice ozřejmily.

Brána: *A ty to děláš?*

Honza: Já čtu takhle paralelně na sedmi místech. Původně jsem to zkoušel vměstnat do jednoho dne. Ale to nešlo, a tak mám každý den v týdnu vyhrazen pro určitou biblickou knihu, ke které se po týdnu zase vracím.

Brána: *A kde ses tu hebrejštinu naučil?*

Honza: U tvého bratra (jde tedy o Dana Drápala, pozn. red.). Ještě za komunismu jsem ho dlouho přemlouval, aby takový kurs pro nově uvěřivší otevřel. Dost dlouho se bránil, ale nakonec to bylo moc podařené.

Brána: *Co tě tehdy do Holešovic přivedlo (v tehdejší holešovickém sboru Českobratrské církve evangelické Dan Drápal sloužil, pozn. redakce.)?*

Honza: To bylo složité. Myslel jsem si, jak jsem výjimečný, ale pak jsem zjistil, že to tak prožilo více lidí. Chodil jsem tehdy s dívkou, se kterou to bylo takové chození nechození, a hrozně jsem se v tom plácal. A nejenom v tom. Ona někam odjela, a já jsem se sám šel koupat. Na takovou tu hanbatou pláž. A jak jsem tím lesem šel, tak jsem najednou řekl: Pane Bože, jestli mě můžeš zachránit, tak mě zachraň. A věci se daly do pohybu. Začal jsem komunikovat s Pánem Bohem. Měl jsem doma bibli, už jako středoškolák jsem si ji chtěl přečíst z kulturních důvodů - tehdy jsem se ovšem nedostal přes knihy Paralipomenon. Uvěřil jsem na text z knihy Kazatel.

Vnitřně jsem věděl, že musím hledat společenství. Ale ať jsem přišel kamkoliv, tak mě to tam odpuzovalo. Už jsem to prakticky vzdával, když tu jsem v tramvaji zahlédl děvče, jak čte bibli. Ptal jsem se jí, proč to čte, a ona mi řekla, ať jdu s ní. Tak jsem se dostal do Holešovic. A bylo vymalováno.

Brána: *To už jsi měl školu za sebou?*

Honza: Jo, to už jsem byl na Žižkově ve VÚMS (*Výzkumný ústav matematických strojů, v tehdejší době špičkové softwarové i hardwarové pracoviště, které ovšem těžce strádalo nedostupností zahraničních komponent. Pozn. redakce*). Všichni mě měli za vzor zvrhlosti. Přitom já jsem v zásadě chtěl být dobrý. Jenomže, když to člověk chce z vlastní síly, tak to nedopadá dobře.

Brána: *V jakém smyslu zvrhlý?*

Honza: Třeba jsem kouřil takových osmdesát kubánských cigaret denně.

Brána: *To by ale evangelíci stěží označili za zvrhlost - možná spíše za takovou milou osobitost.*

Honza: Pozor, šlo o cigarety doutníkového typu. Později jsem zjistil, že jsem byl už blízko smrtelné dávky. I jeden spolupracovník, který kouřil čtyřicet startek denně, se ke mně nechtěl vůbec přiblížovat, protože tvrdil, že nemožně páchnu po tabáku. Byla to krize.

Brána: *A to děvče to vydrželo?*

Honza: Ano - rozešli jsme se teprve, když jsem se stal slušňákem.

Brána: *Vraťme se zpátky k těm Holešovicím. Neměl jsi tam potíže se svým kritickým myšlením?*

Honza: Mně se tam velice líbilo. Bylo to dokonalé, jak se to vyvažovalo. Byly tam dvoje bohoslužby, jedny pro babičky a jedny pro ty mladé divočáky, kam jsem patřil i já. Někdy se mi ale více líbily ty bohoslužby pro babičky.

Těžko jsem ale nesl vzájemný rozchod Holešovic s ČCE. Dokud se přetahovaly o jeden provaz, tak to bylo někdy dramatické, ale umožňovalo to určitou korekci. Po osamostatnění se Holešovice vydaly směrem, který se mi nelíbil. Ale i evangelická církev se stala nedůvěřivě ostražitou. Určité postoje okamžitě vyvolávaly nepřátelské reakce. Věděl jsem o tom něco z Libně. Osobně jsem se vydal jiným směrem a přiklonil jsem se ke katolicismu. Tam jsem si nakonec také nabil ústa, ale to už je jiná historie.

Brána: *Návrat k náboženství rodičů či prarodičů?*

Honza: Vůbec ne, ti s církví nechtěli mít nic společného ani v dobách, kdy to bylo společensky spíše žádoucí. S katolíky jsem se postupně dostával do styku po delší dobu. Kamarádil jsem se s Petrem Weinerem, to byl také takový kryptokatolík. Pamatuji se, jak jsme se společně modlili, za přísných bezpečnostních opatření, s katolickým farářem (dnes hodnostářem) Michalem Slavíkem za úspěch prvé charismatické konference. Ale, zpětně viděno, jsem udělal blbost - když se mi dvě cesty jevily jako špatné, vydal jsem se po třetí. Jenže jaké byly jiné alternativy - v ČCE nás moc nechtěli, a v KS (Křesťanské společenství, vzniklo především z holešovické sboru ČCE, pozn. redakce) se v té době hodně dostávala ke slovu teologie prosperity, na základě těsných vazeb s Margiesovým berlínským sborem. Musím ale zdůraznit, že všichni lidé z jeho sboru, se kterými jsem se setkal, zůstávali otevřenými a pokornými křesťany. Přesto, a neumím přesně vysvětlit proč, se lidé, kteří přijímali jejich učení, stávali pro mě těžce snesitelnými. Pro mě je třeba velký problém, že nemohu najít partnerku. A najednou jsem byl konfrontován s výzvami, abych tu chybu hledal v sobě, ve svých hříších. To mně dost vadilo. Bylo to těžké. Ale nechci vylévat s vaničkou i dítě.

Brána: *A kdy jsi ke katolíkům přestoupil?*

Honza: To bylo v době, kdy už jsem měl s katolíky hodně kontaktů, ale pořád jsem patřil do KS. Když jsme na skupince probírali Lukášovo evangelium, tak jsem trval na tom, abychom pořádně vyložili verše 2, 34-35, kde Simeon mimo jiné říká Marii "i tvou vlastní duši pronikne meč". Už jsem takový, že když něčemu nerozumím, tak to nepřeskakuji, ale snažím se věci přijít na kloub. Tehdy mi ovšem odpovědí byla slova "Když jsi katolík, tak se jich běž zeptat." A tak jsem se s KS rozešel a stal se velmi aktivním katolíkem. Musím říci, že dodnes se mi nauka katolické církve v mnoha oblastech jeví jako vynikající. Ale nefunguje z hlediska lidského. Člověk si něco nalajnuje, a pak toho není schopen. I s tou mariánskou úctou je to složitější; málokdo například ví, že ty závěrečné části Zdrávasu jsou barokním přídavkem.

Na oplátku čtu Honzovi pojetí Marie z bratrského vyznání víry (v redakci Komenského) a zjišťuji, že i tady máme něco nalajnovaného, co v životě církve příliš nefiguruje.

Brána: *Takže jsi do katolické církve vstoupil se vším všudy.*

Honza: Ano. A dělal jsem tam spoustu věcí. Několik let (asi pět, nebo o něco víc) jsem neoficiálně vedl modlitební skupinku v psychiatrické léčebně, volně otevřenou pro pacienty. Teologicky jsem podpíral občas jednu, občas dvě skupinky mládeže. Činorodý jsem ovšem byl už před tím v holešovickém sboru Na Maninách. To jsem například často rozdával bible. Hodně jsem jezdil stopem a dával se s lidma do řeči a nakonec jim dal bibli. To už dneska nejde, zvlášť když se člověk přízná ke katolické církvi. Ona jí totiž svoboda nějak neschází.

A lidé nejsou blbí. Z toho, co se říká, je jen polovina pravda, ale stačí to na to, aby lidé získali nedůvěru k celku. Katolická církev tak odpuzuje mnoho upřímných lidí. A navíc ta lačnost po majetku tam opravdu je. A nejenom lačnost po majetku.

A pak nám Honza vypráví, jak se náhodou připlatel k nejrůznějším nepravostem. Příhody o tom, jak restituované skleničky z Uměleckoprůmyslového muzea putovaly přímo do bazaru nebo jak německá policie zadržela jakožto ukradené vzácné tisky, které prodali mniši z jednoho kláštera, patří k tomu mírnějšímu. Příběh o sestřičce, která systematicky a dlouhodobě zabavuje třetinu sbírky pro osobní potřebu, k tomu úsměvnějšímu. Svědectví o těch nejzávažnějších poklescích jsme se však rozhodli vynechat, aniž bychom jejich podstatu naznačili třeba jen náznakem. Autor rozhovoru Honzovu svědectví věří. Jde však o věci natolik otřesné a těžko dokazatelné, že jejich zveřejnění by mohlo vést ke sporům daleko přesahujícím hranice našeho sboru. Ostatně Honza sám na začátku rozhovoru upozorňoval, že tyto věci zveřejňovat nechce. Na úrovni našeho sboru je myslím důležité pouze to, že v katolické církvi Honza prožil těžký otřes. Tím, že určitá fakta nezveřejňujeme, samozřejmě musíme nechat i otevřenou otázku, zda úplné vyšetření všech souvisejících záležitostí by ledacos nepostavilo i do jiného světla. Rozhovorem tedy nechceme nikoho obviňovat. Jde o zachycení jedné složité cesty víry, ve vši její rozpornosti a subjektivitě (tak to ale s hledáním pravdy bývá).

Honza: Prostě jsem nevěřil, že některé věci jsou možné. Měl jsem z toho problémy nejhoršího druhu. Zpočátku jsem se z toho trochu vylízal ve skupině Coinonia Ioanni Batisti v Liticích u Plzně. Jsou docela hodní, ale na trvalé soužití jsou pro mě příliš zaměřeni na sebe. Také jsou velmi kastovní ve vzájemných vztazích.

Brána: *Tak jsi se přišel léčit do Braníka?*

Honza: Ne to bylo jinak. Asi před sedmi lety jsem se modlil v kostele u svatě Terezičky za získání manželky, a najednou mi nějaké děvče za zády řeklo, kdeže jsem tak dlouho. Byla to Karolína Škochová a byl to omyl, což jsme si na místě vysvětlili. Ale nějak jsme se seznámili a po čase mi zavolala, proč jsem nepřišel tam a proč onam, a z toho vzešlo mnoho komických situací. Jednou jsem třeba s ní jel navštívit branickou mládež pobývajíc v jakémsi domku v Brdech. Jenže Karolína se zapomněla doma podívat kde přesně. Výsledkem bylo, že jsme dlouho do noci marně pochodovali po Brdech. Ve dvě hodiny ráno jsme chytli stopa, který, když viděl, jak jsme zmateni, nás podle útržkovitého Karolínina popisu, jak dům vypadá, jak je daleko od silnice a jak daleko od lesa, do domu skutečně dovezl, třebaže původně chtěl jet jinam. Ve chvíli, kdy jsme ho zastavili, jsme byli od cíle vzdáleni tak dvacet kilometrů a šli špatným směrem. Takže taky zázrak.

Seznámil jsem se s oběma branickými mládežemi. S tou jednou jsem chodil diskutovat do hospody a s tou druhou se modlil. Líbily se mi obě. Já už jsem takový kočkopes. S tou první jsem v hospodě pil kofolu a tu druhou pohoršoval tím, že jsem pil víno.

Brána: *Takže, zbožnost charismatiků a nadhled liberálů?*

Honza si nechá otázku zopakovat a pak živě souhlasí. Řeč se ale stočí na důvod, proč později začal do

Braníka chodit soustavně.

Honza: Kamarádil jsem se s člověkem (*jde o tak řečeného Brána; jeho občanské jméno je redakci známo*), který zjevně potřeboval najít nějaké společenství. A možná, že jsem ho potřeboval i já, ale na druhém to člověk vidí lépe. A tak jsem ho vzal s sebou do Braníka na kursy alfa, a už jsem oba zůstali.

Tady by bylo možné hovor ukončit. O křesťanství a církvích se dál už nic nedočtete. Ale protože člověk vyvstane plastičtěji, když něco víme i o jeho občanském povolání, tak připojuji i pár otázek a odpovědi z této oblasti.

Brána: *Kde jsi vyrůstal?*

Honza: V Přemyšlení, severně od Prahy, kousek od Zdib. Moji rodiče tam pracovali v jaderném výzkumáku. To mě dost ovlivnilo.

Brána: *Jak?*

Honza: Nakonec asi i při výběru školy. Ale také tím, že se cítím doma v chemické laboratoři, kam mě odmalička máma brala s sebou. Když jsem povyrosl, tak jsem si také jednu zřídil. Pak jsem přešel na elektřinu. Ve svém pokoji jsem zkonstruoval tvrdý zdroj na 6kV. Bylo to nezakryté a rodiče se tam báli chodit. Později jsem však poznal, že v matematice se člověk vyřádí ještě více a daleko snadněji.

Brána: *To znamená, že jsi v ní ve škole vynikal?*

Honza: Na základní škole to bylo trochu složitější. Paní učitelka se mnou neměla moc chut' komunikovat. Začalo to v páté třídě, kdy měla potíže s jedním příkladem. Pamatuji se, jak jsem jí řekl "Soudružko učitelko, uvažujte přece logicky!".

Brána: *Kam jsi chodil na střední školu?*

Honza: Do Brandýsa nad Labem.

Brána: *To je ale z Přemyšlení hodně z ruky.*

Honza: Aspoň jsem se naučil číst a psát v autobuse. Od té doby mám stejné písmo na stole a stejné za jízdy v čemkoli. Na bližší školu jsem se totiž nedostal. Byl jsem v době zkoušek zaláskovaný a zkoušky jsem odbyl. Máma pak udělala úžasný čin. Šla za inspektorem a dožadovala se mého přijetí alespoň na nějaké gymnásium. Řekla přitom, že otec je členem strany. Sice nebyl, ale to nikdo nezkoumal, a pan inspektor mi pod vlivem této informace našel místo v Brandýse ve třídě s experimentální výukou matematiky a fyziky. Ostudu jsem jim nedělal - v matematických a fyzikálních olympiádách jsem se umisťoval kolem třetího místa na celostátní úrovni.

Brána: *Proč jsi tedy nešel na matfyz, ale na jadernou fakultu ČVUT?*

Honza: To byl ten vliv rodičů. Na vysoké škole jsem se hodně zavrtil do programování. Téma diplomky bylo zaměřování družic laserem, v souvislosti s tehdy politicky aktuálním programem star wars (hvězdné války, pozn. redakce). Při jejím psaní jsem se seznámil s lidmi z žižkovského oddělení VÚMS. Když jsem tam poprvé přišel, tak jim cosi nefungovalo, a já jsem to dokázal na místě spravit. Tak mi hned nabídli místo. Pod dojmem této události jsem na státnice moc nereflaktoval. Pamatuji se, jak pak po mně Alois Aphelbeck požadoval, abych křičel "Jsem blbec a chci být inženýrem!". Ale nakonec jsem školu dokončil a ve VÚMS byl docela úspěšný a vypracoval se na špičku. Po listopadu jsem ale odešel a jsem tomu rád. Moje původní pracoviště stále existuje, zdá se mi však, že tam lidé nějak ustrnuli. Já jsem prošel od listopadu různými povoláními. Spravuji síť na právnické fakultě, mám malý úvazek výuky programování na matfyzu, a

hlavně se v posledních letech zabývám počítačovou bezpečností ve firmě, která dělá atesty bezpečnosti pro banky a jiné podobné instituce.

Za Bránu se ptal Aleš Drápal. Tentýž by chtěl znovu zdůraznit, že cokoliv negativního řečeného výše na adresu různých církevních seskupení nezaznělo v rozhovoru jako obviňování. Spíše jsem to musel z Honzy páčit. Pokud budeme brát jeho tvrzení jako obecnou výpověď o konkrétním společenství, můžeme jistě nacházet protiargumenty. Lidé z Křesťanského Společenství by například mohli zdůrazňovat, že KS se naopak s Margiesovým sborem v Berlíně nakonec teologicky neshodla, a že Margiesovy přívrženci z KS odešli. Bude to pravda, která však nic ale nemění na tom, že Honza se s nimi uvnitř KS setkal. Stejně tak jistě najdeme mnohé, kteří budou svědčit o obrovské obětavosti a nezištnosti různých katolických skupin a farností. To ale neznamená, že se Honza neseťkal uvnitř katolické církve s tím, s čím se setkal. Osobně to беру spíše tak, že to setkávání se s problematičtými až temnými aspekty té či oné části církve je jakési Honzovo břemeno. Přeji si, aby jednou nemusel pod tíhou takového břemene klesat i v našem sboru.

Když jsem s Honzou domlouval autorizaci rozhovoru, tak mi předával svou e-mailovou adresu. V ní je identifikován zkratkou jfch. Vyložil mi, že to ch mám chápat jako dvě písmena. V hebrejštině jsou totiž na čtyři souhlásky dobří duchové, ti špatní na tři.

Aleš Drápal

ZAJÍMAVOSTI ZE SVĚTA

Kritika anglikánské církve

Arcibiskup z Yorku David Hope kritizuje svou anglikánskou církev za to, že marní čas neplodnými diskusemi že mystérium víry zaměnila za banality. Zatím co Harry Potter a Pán prstenů získávají stále větší popularitu, církvi se nedaří zaujmout lidi poselstvím evangelia...."Církev musí lidem nabídnout prostor pro ztišení a nesmí podléhat pokušení přizpůsobovat se moderním trendům. Víra není zábava a rozptýlení, ale poznání Boha a úcta k němu."

23.5.04 - EPD

Žádost německé Diakonie

Německá Diakonie žádá víc peněz na vzdělávání svých pracovníků.... V Německu je v současné době 2 200 evangelických nemocnic, které zaměstnávají více než 100.000 lidí. 163 odborných škol nabízí vzdělání 8.000 studentů.

24.5.04 - EPD

YMCA CYKLISTICKÁ

Tour de Braník aneb Giro de Czechia

Letos jsme s branickou YMCou poprvé zkusili pořádat cyklistickou akci. Dlouho jsme uvažovali nad trasou, ale nakonec zvítězila Šumava pro svoji krásnou divokou přírodu, pořádné kopce a množství cyklostezek. Termín: druhý květnový víkend.

V pátek odpoledne jsme vyrazili vlakem do Klatov. Obsazení bylo téměř komorní, na nádraží se nás sešlo sedm. Pája, Marie, Lukáš, Aleš, Vlád'a, Štěpán a já. Ostatní se asi nechali odradit terénem a počasím, protože bylo zataženo a chladno. Na Šumavě předpovídali déšť se sněhem a maximálně 4°C, takže žádné růžové vyhlídky. Nicméně již cestou ve vlaku jsme viděli, jak vykukuje sluníčko, a to nám dodalo naději.

Do Klatov přijíždíme již k večeru. Na nádraží nandáváme brašny a chystáme se na cestu. Všichni jedou na lehkou, jen já mám brašny vpředu i vzadu a vezu všechno od termosky, vařiče, jídla, přes stan, až po náradí a náhradní díly na kompletní rozebrání a složení kola - chybí snad jen svářečka na rám. Od tohoto okamžiku jsem pro ostatní "support". Není nad to být vybaven na všechno. Z Klatov již po vlastní ose vyrážíme do Velhartic. Cestou poznáváme první pořádné kopce, takové budeme potkávat ještě dva dny. Do Velhartic přijíždíme už za tmy, ale Pája ví o dobrém místě na spaní na pěkném tábořišti u potoka pod hradem. Ráno nás opouští Marie, která po včerejšku poznala, že se svým nastydnutím na tyto kopce nemá. Všichni jsme smutní, že s námi Marie nemůže jet, ale zároveň si uvědomujeme, že nás čeká dvoudenní pánská jízda - to bude něco!

Balíme a vyrážíme do hor směrem na Antýgl, Modravu a oblast centrální Šumavy. Z Velhartic jedeme po silničkách na Petrovice a Hartmanice. Je polojasno, po obloze se honí mraky, mezi kterými ostře svítí sluníčko, fouká docela silný studený vítr. Z Hartmanic jedeme pořádným stoupákem nahoru do Dobré Vody. Kopec to je pořádný, ale nahoře se nám otvírá překrásný pohled na kopce a kopečky, které jsou všude kolem. Ze sedla nad Dobrou Vodou sjíždíme doleva na zelenou a míříme na Srní. To už se chýlí k poledni a tak se domlouváme, že se naobědváme až v Srní. Cesta vede po polních a lesních cestách, pak přechází v lesní asfaltku. Ze zelené uhýbáme na modrou, projíždíme bývalým vojenským prostorem a "dopadovou plochou střel". Sjíždíme krpál do údolí a pak zase nahoru, až dorazíme na silnici. Po ní už jen pozvolna klesáme do Srní. Tam nás v hospodě čeká dobrý a vydatný oběd, po kterém se jen neradi zvedáme a nasedáme na kola.

Dále pokračujeme lesem po silniče na Antýgl. Cestou ze Srní vidíme živého jelena (i když než se pohnul, tak vypadal jako vyřezaný), kterak se nerušeně pase asi 20m od silnice. Ještě před Antýglem stavíme u pěkné venkovní výstavy "Člověk a kámen" a prohlížíme si kameny, které se na Šumavě dají nalézt. Přijíždíme k Vydře, řeka teče dříve, vody je hodně, jak všechno taje. Dál směřujeme na Modravu, podél silnice potkáváme zbytky sněhu. Z Modrav se vydáváme po červené proti proudu Roklanského potoka, po cestě potkáváme pěší i cyklisty. Krajina je tu nádherná, slatininy porostlé travou obklopené hustými lesy, všude tečou potůčky vody, prostě paráda. Po cestě se k nám připojuje modrá značka, po které chvíli jedeme a pak po ní odbočujeme nahoru do kopce.

Kousek za odbočkou se zastavujeme, protože Štěpán píchnul. Po chvíli nalézáme příčinu defektu - na krásné rovné liduprázdné silniče uprostřed slatin, kde se vzal, tu se vzal ohromný připínáček a zrovna Štěpán na něj musel najet. Sundáváme kolo a lepíme. Za půl hodinky jsme hotovi a kolo montujeme dohromady. V tu chvíli přijíždí na odbočku zelená dodávka pohraniční policie, vylézá policista, vyndává bicykl a jede těch 50 m od odbočky k nám. Ptá se nás, co se děje, jestli je všechno v pořádku a jestli nepotřebujeme pomoc. Ujišťujeme ho, že jsme jenom lepili duši a že už máme všechno hotové, děkujeme, přátelsky se loučíme a policista spokojeně odjíždí k dodávce. Vrtá nám hlavou, jak se o nás pohraničníci takhle uprostřed divočiny dozvěděli a přijeli na pomoc. Že by to byla náhoda, to je hodně nepravděpodobné, tak rozvíjíme teorii, že tam ty napínáčky třeba rozsykali oni a jeli se podívat, kdo se chytil :)

Pokračujeme v cestě, šplháme na kopec Oblík a ve výšce téměř 1200m kolem cesty vidíme zbytky

metr a půl vysokých závějí. Pomalu sjíždíme z kopce dolů a na rozcestí. Rozhodujeme se kudy pokračovat dál a nakonec vítězí lesní cesta po žluté. Čeká nás dlouhý sjezd po šterkové cestě. Za chvíli Lukáš zastavuje, že má prázdnou pneumatiku. Zkušeně se s Pájou vrháme k Lukášovu kolu, zouváme ho a měníme duši. Vypadá to, že se pneu prorazila o kámen. Za chvíli jsme hotovi a pokračujeme. Sjezd je rychlý a za nedlouho jsme v Prášilech. Je již pozdní odpoledne a my míříme na sever ven z národního parku, abychom mohli najít místo k přespaní. Cesta vede skoro po rovině, zato povrch s dlažbou pro tanky stojí za to. Asi po šesti kilometrech následuje poslední hřeben, který musíme překonat. Převýšení 150 m nám dává zabrat. Sjíždíme dolů s kopce a záhy opouštíme národní park. Dál pokračujeme téměř po rovině a já zjišťuji, že jsem probrousil přední brzdy až na kov. Sluníčko se již sklání nízko nad obzorem a my se začínáme shánět po nějakém místě na spaní. Když přijíždíme na křižovatku "Velhartice 5", je už všem jasné, kde strávíme noc. Oněch pět kilometrů stojí opravdu za to - jedeme pořád s kopce. Ale brzdit to jenom na zadní brzdu není úplně ono, ta stopka na konci byla docela zákeřná :)

A to už jsme ve Velharticích na známém místě. Rozděláváme oheň, stavíme stany a chystáme večeři. Po vydatné porci číny si ještě chvíli povídáme u ohně, ale všichni jsou unavení a tak jdeme brzy spát. V noci trochu prší a k ránu nás budí bečící stádo ovcí. Nedáme se vytáhnout ze spacáků a ještě si trochu přispíme. Pak připravujeme snídani: poridge s kakaem. Nespěcháme, protože dnes máme hodně času. Vlak z Klatov odjíždí ve tři čtvrtě na tři. Pomalu balíme a ještě doladujeme kola. Před polednem pomalu vyrážíme přes kopec do Běšin a dál do Klatov. Na kraji Klatov objevujeme dětské dopravní hřiště, tak na něm blbneme. Na nádraží přijíždíme po jedné odpoledne. Máme ještě asi hodinu a půl do odjezdu. V klidu skládáme kola do vlaku, dopřáváme si oběd a hodnotíme akci. Pak už jen následuje cesta do Prahy.

A celkové zhodnocení? Ujeli jsme celkem asi 130 km, počasí bylo výborné, jídlo i nálada skvělé. Terén sice náročnější, ale ta krajina stála za to. Jen je škoda, že nejelo víc lidí. Příště pojed'te s námi i vy!

Petr 'Brain' Kulhavý

PUTOVÁNÍ ZA PRINCEM DÁNSKÝM

Autokarový zájezd do Německa a Dánska

I když se Zdeňka Kučerová loni dušovala, že desátým zájezdem do ciziny končí, jeli jsme letos na zájezd jedenáctý (nejzdatnější cestovatelé, jako je Anička Běťáková, absolvovali všechny). Plný autobus, ale "Braničáků" jen šest. Přesto ani většina ostatních účastníků, z různých sborů ČCE i z katolické církve, nám nebyla cizí. Spojovaly nás zážitky z předchozích putování, každodenní večerní vybalování věcí a ranní nakládání do autobusu, vzájemní palandy, společné umývárny, vzpomínky na zmrzlinářské autíčko, které nás vedlo úzkými uličkami Neapole, zemětřesení v Řecku, loď, která na nás počkala díky italské výmluvnosti Miládky a Stáni, zpívání na párkovém pikniku pod deštníky, setkání nad fotografiemi a videem po skončení zájezdů. Ten, kdo se některého zájezdu zúčastnil, ví, o čem je řeč.

Ani letos to nebylo jiné. Před každou ubytovnou jsme s napětím čekali, jak početné formace musíme vytvořit, abychom se směstnali do přidělených pokojů. Koho snad nepřekonatelné nutkání přinutilo v noci opustit palandu, musel se soustředit nejen na to, aby bez úrazu a zbytečného hluku zdolal kolmý žebřík, nešlápl na toho, kdo spal pod ním, případně do hromady zavazadel nebo do termosky s čajem, ale hlavně, aby se vrátil správným směrem a našel svou postel. Při spaní na šestém místě člověk ztrácí pojem o tom, kde se momentálně nachází.

Hlavním cílem těchto poznávacích zájezdů jsou pamětihodnosti. Čím je delší cesta, tím víc míst zapsaných do seznamu UNESCO, nebo alespoň vyznačených tučným písmem v průvodcích, se nachází podél její trasy. A tak těch katedrál, chrámů, kostelů a vesnických kostelíků, které jsme v Německu a Dánsku navštívili, bylo snad ještě více než v minulých letech. Někdo to spočítal na 45. Všechna krása gotických kleneb, vyřezávaných oltářů a kazatelen, fresek z dvanáctého a patnáctého století, křtitelnic a obrazů se pomalu začíná slévat a překrývat a v paměti se uchovává jen celkový dojem.

Ten nejhlubší na nás snad udělaly dánské venkovské hřbitovy a kostelíky, zvláště ty na ostrově Mon. Hřbitov - to je krásný park. Cesty pokryté drobnými oblázky, čerstvě uhrabané, bez jediného plevalu. Hroby nejsou vyvýšené, jako u nás, ale jsou to čtverce pokoseného trávníku, oddělené nizoučným živým plotem, sestřiženým jak podle pravítka, na každém přírodní kámen s nápisem, ozdobný keř nebo malý stromek, trs květin. Většinou žádné řezané kytky, natož pak umělé. Uprostřed hřbitova kostel, volně přístupný, i když v celém areálu není nikdo, kdo by hlídal, v předsíni tiskoviny s cedulkou, že příslušný obnos se má hodit do kasičky. V kostele fresky, které bez poškození vydržely pět století. A protože jsou to snadno čitelné naivní obrázky, upozorňujeme se vzájemně na jednotlivé výjevy - Josefa, jak olizuje vařečku, kterou míchal kaši Ježíškovi, čerta, který vede na řetězu zástup hříšníků, hudebníky, anděly.

Na kraji hřbitova je ještě jeden necírkevní, ale velice důležitý domek. Uzamykatelný, čistý, s teplou vodou, mýdlem a ručníkem.

Vše běloučné, čisté, bez jakéhokoliv náznaku umělecké činnosti sprejerů.

Ještě jeden kostel mi utkvěl v paměti, a to německá katedrála v Lüneburgu. Mají tam obraz M.J.Husa, a setkali jsme se tam s živými členy církve. Hned u vchodu jsme potkali karavanu i s velbloudem, před oltářem skupiny zpívajících a recitujících dětí - právě probíhala generálka na dětský muzikál Josef a jeho bratři.

Kromě kostelů jsme obdivovali i mosty a tunely, spojující jednotlivé dánské ostrovy. Klobouk dolů před zemí, která nemá víc obyvatel než Slovensko, a dokázala toto vše vybudovat.

Samozřejmě jsme šli i po stopách královny Dagmar. V Lübecku jsme si připomněli její svatbu, v Ribe místo, kde vstoupila na dánskou půdu a v Ringstedu místo jejího posledního odpočinku.. O to, že jsme viděli její náhrobní kámen, kopii jejího křížku na krk a česko-dánskou desku umístěnou v roce 1920 v ringstedském kostele, měla nehynoucí zásluhy Zdeňka, která svou intuicí poznala v člověku spěchajícím na oběd kostelníka a přinutila jej, aby se vrátil a pustil nás dovnitř, když "jsme přijeli až z Čech"

A jak to bylo s dánským princem? Prošli jsme se po nádvořích hradu Kronborg a hádali, kde asi se Shakespearův Hamlet (jehož sochu jsme viděli v podhradí) setkal s duchem svého otce. Hamleta jsme nepotkali, zato vojáky, kteří právě nacvičovali ládování do kanonů na hradbách, aby mohli příští den vypálit salvu na počest narozenin druhého dánského prince.

Obdivuji Zděnu, že zájezd nejen zorganizovala, ale po celou cestu se starala o ubytování, stravu, přísun informací, o pokladnu i o dobrou náladu a morálku posádky.

R.Č.

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)